

„Europa dla Chrystusa!”

Postfach 57
A-1014 Wien
Tel: +43/1/2749898
office@europe4christ.net

„Kultura Życia - co to takiego?”

„Skręcenie nadgarstka może zmienić wszechświat...”

Drodzy przyjaciele!

Często słyszymy pojęcie „Kultura Życia”. Ale co ono właściwie oznacza? Odpowiadając na moje pytanie, pewien ukraiński profesor wręczył mi nad stołem herbatnik: „Zobacz jak przyjmujesz to ciastko... Trzymasz swoją rękę otwartą - nie wrywasz go z mojej ręki... To właśnie jest kultura życia: otrzymujemy życie, zamiast je dla siebie wrywać. „Skręcenie nadgarstka może zmienić wszechświat.”

Bardzo prosta zasada: akceptując dzieci, jakkolwiek i kiedykolwiek są nam dane, nie przyśpieszając naturalnego końca życia, szanując każdego człowieka w jego słabościach i niedomaganiach.

Barbara Hannah Gerl-Falkovitz, która jest dzisiaj jednym z najważniejszych autorytetów w dziedzinie współczesnej filozofii, zajmuje się zwłaszcza XX-wieczną niemiecką filozofią chrześcijańską i wyklada filozofię religii na Politechnice w Dreźnie. W poniższym liście podsumowała dla nas swoją odpowiedź na pytanie „Kultura Życia - co to takiego?”.

Wasz zespół "Europy dla Chrystusa!"

P.S. Pamiętajcie o codziennym Nasz Ojciec w intencji Europy opartej na chrześcijańskich wartościach!

*_**

„Kultura Życia - co to takiego?”

Hanna Barbara Gerl-Falkovitz

Wszyscy żyjemy. Ale skąd pochodzi to życie? Od rodziców i przodków, którzy chcieli mieć właśnie to konkretne dziecko i wychowali je zgodnie ze swoimi wyobrażeniami? Oczywiście rodzice dają początek cielesnym

i duchowym podstawom życia nowego człowieka, ale nie robią tego świadomie ani celowo. Ta prosta myśl wynika już z faktu, że nawet sami rodzice muszą najpierw odkryć swoje dziecko jako nieznanego człowieka, zupełnie inną osobę. A nawet więcej: samo dziecko musi później zaakceptować siebie w procesie dojrzewania, odkrywając własne ograniczenia i braki równocześnie ze swoim potencjałem i możliwościami.

Kultura życia to przeżywanie każdego dnia jako daru - daru otrzymanego z zewnątrz. Więcej - kultura życia to jednoczesne pozwalanie na ten dar innym. I to od początku życia aż do jego końca. Pod przykrywką dobrowolnego "zejścia ze sceny" starsi ludzie są zmuszani do śmierci "na życzenie". Pod pretekstem prawa do samodzielnego wyboru i kobiecy są doprowadzane do zabijania własnych nienarodzonych dzieci. W imię pozornej wolności kobiet ojcowie są pozbawiani dzieci, bez pytania ich o zdanie.

Kultura życia oznacza: móc przekazywać życie, witać dzieci na tej wyboistej ziemi, pomimo wszystkich przeszkód, to znaczy wspomagać ojców i matki, to znaczy szczęśliwie zostać dziadkami.

Kultura życia znaczy też: móc umrzeć, kiedy przychodzi czas i przyjąć własną śmierć jako przejście do nowego, wiecznego życia. To znaczy wytrwać, idąc z pomocą innym przez bolesne doświadczenia i nie musieć ze wstydem ukrywać słabości własnego ciała. Zamiast troszczenia się o sprawy śmierci, jesteśmy zaproszeni do troski o drugiego człowieka.

Takie zdania mogą padać tu tylko dlatego, że nasze życie zawdzięczamy Odwiecznie Żyjącemu. Kultura europejska od dawna czerpała z tego doświadczenia. Nadszedł już czas, by ponownie rozszerzyć nasz horyzont dla Kultury Życia.

Sugerowana dalsza literatura:

- Encykliki " Veritatis Splendor", 1993 i „Evangelium Vitae”, 1995.
- H.-B. Gerl-Falkovitz, Eros - Glück - Tod, und andere Versuche im christlichen Denken, Gräffelfing (Resch Vlg.) 2001.
- Eberhard Schockenhoff, Ethik des Lebens, Freiburg (Pastuch) 2001.
- Robert Spaemann, Personen. und Versuche über nora Unterschied zwischen 'etwas 'jemand', Stuttgart (Klett-Cotta) 2.. Aufl. 1998.